

Beckett Boulevard

De Koe

In *Beckett Boulevard* is niets wat het lijkt. Willem de Wolf, Peter Van den Eede en Natali Broods vertellen een soort van verhaal – zelf noemen ze het een ‘badly made play’ – rond een pas gescheiden koppel acteurs tijdens een uitje op restaurant. Alleen blijkt dat slechts de kapstok voor hun ware queeste: die naar de diepe betekenis van ‘identiteit’. Haast terloops put hun script uit een brede intellectuele kennis, maar ze acteren vooral de pannen van het dak. En als het soms helemaal fout lijkt te gaan, geen paniek: schijn bedriegt, vooral hier. Wat is dat bijvoorbeeld met die ober? Als de man naar het toilet is, raakt de vrouw ermee aan de praat en beseft ze dat het om hun vroegere kompaan Peter gaat. Of veinst zij die late herkenning maar, net als haar ex? Maar waarom dan? Aan het slot vallen alle maskers af en tonen de spelers hun ware gelaat.

Het zou de gedroomde plot kunnen zijn voor een ‘comedy of errors’ of een psychologisch drama, maar steevast bederven de drie acteurs hun verhaal door er wijdbeens voor te gaan staan. De ene keer om hun eigen sores breed uit te meten, de andere keer om te koketteren met ‘intertekstuele’ grapjes: een ‘eighties attitude’ waar De Koe duidelijk nog steeds aan verslingerd is. Zo begint Van den Eede ineens te oreren over de ober als prototype van de publieke figuur, als ‘eerlijke leugenaar’. In die lijn ligt ook de ‘moraal’ van Natali Broods op het eind: misschien was het beter als we zo eerlijk, zo fatsoenlijk mogelijk zouden liegen?

Snel bekeken lijkt *Beckett Boulevard* een zoveelste verkenning van theatermakers over theater, over schijn en zijn. Maar ook dat blijkt slechts een ingenieuze metafoor voor alle lastige vragen van een mediamaatschappij die iedereen dwingt om obsessief zichzelf te zijn. Waar liggen onze ‘roots’? Bestaat er wel zoiets als een onvervreemdbaar ‘ik’? Heel bijzonder is het hoe de drie spelers antwoorden zoeken door hun eigen positie als publieke figuren in te zetten. Via een fake talkshow met Tom Lenaerts en een dialoog van Peter Van den Eede met de spiegel dalen ze steeds verder af in de hel van Dante, tot de negende kring (oftewel etage -9 van een parkeergarage aan de Beckett Boulevard in Québec). Onze identiteit is een onvast gegeven, wist Beckett al. De Koe brouwt er een voorstelling van die tegelijk ontzettend transparant én hoogst intelligent is. *Beckett Boulevard* is een kabinetstuk van meerduidige dramaturgie.